

stemning ude i Kredsen om dette Spørgsmaal, men Ledelsen har ikke villet lade en saadan Afstemning foregaa. Man har holdt nogle Repræsentantmøder her i København og vedtaget Resolutioner, som der ikke maatte stilles Ændringsforslag til, og som var indrettet saaledes, at de helst skulde vedtages uden alt for lang Forhandling, men Lærerstanden som saadan har ikke givet sin Mening til Kende om dette Spørgsmaal. Saa mit Standpunkt staar lige saa nær paa Lærernes Side som den højtærede Ministers.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, der var Tale om, Kirkens Deltagelse i Tilsynet, minder jeg om, at naar vi fra vor Side kræver, at Kirken skal være repræsenteret i Skolens Tilsyn — nogle ønsker Præsten som født Medlem, andre paa anden Maade —, er vi lige saa nær i Overensstemmelse med Danmarks Lærerforening som den højtærede Minister. Jeg vil minde den højtærede Minister om, at sidste Gang dette Spørgsmaal var til Afstemning blandt Lærerne, nemlig i 1909, var de $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer for, at Kirken skulde have en Repræsentant i Skolekommissionen, og i Tilsynskommissionen i 1910 udtalte Danmarks Lærerforenings daværende Formand, Attrup, at Kirken burde have en Repræsentant i Skolekommissionen. Og for det tredie vil jeg nævne, at Formanden i Dansk Skoleforening — som er en Forening dels af Forældre dels af Lærere; der er mange Lærere i denne Forening —, Forstander Bredstrup, udtalte i Tilsynskommissionen, at man ønskede fra den Side en Skolekommission, hvor de skolesegende Børns Forældre, Sogneraad og Menighedsraad skulde være repræsenteret, og i Tilsynskommissionens Betænkning af 1910 krævedes det, at Præsten var født Medlem af Skolekommissionen. Paa Grundlag af disse Kendsgerninger mener jeg, at man maa sige, at man netop fra den Side har ønsket Kirken repræsenteret i Skolekommissionen.

Saa talte den højtærede Minister om Undervisningsminister Appells Forslag i 1911 og sagde, at Venstre da foreslog en Skolekommission uden Præsten som født Medlem. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke har sat sig saa nøje ind i den Sag, som Ministeren burde. Jeg henviser den højtærede Minister til Rigsdagstidende for 1911—12, Tillæg A. Spalte 3702, hvor Forslaget findes, saaledes som Ministeren forelagde det i Folketinget. Her vil hun se, at Præsten var foreslaaet som født Medlem af Skolekommissionen (Afbrydelse af *Undervisningsministeren* [Nina Bang]). At der senere fandt en Forandring Sted i saa Henseende, ved jeg

godt. Men i det oprindelige Forslag var Præsten med som født Medlem af Skolekommissionen.

Om Amtsskolekonsulenten skal jeg ikke sige ret meget; der er talt saa udførligt derom, at jeg kan afholde mig derfra. Men naar den højtærede Minister ironisk citerede os paa den Maade, at vi skulde have kaldt vedkommende et „frygteligt Uhyre“, kan det i alt Fald ikke ramme mig. Jeg tror ikke, at han skulde være et saadant Uhyre, jeg tror nærmest, at han vilde være unyttig, i alt Fald i den Form, som den højtærede Minister har foreslaaet. Og jeg var noget forbavset over den Maade, hvorpaa Ministeren forsvarede sit Forslag. Thi jeg dokumenterede med Tal, hvor meget en saadan Konsulent vilde faa at bestille, f. Eks. i de Amter, jeg kender, og naar der skal være 9, maa der efter den Regnebog, jeg har lært efter, være to Amter for hver Konsulent. Og jeg paaviste, hvor umuligt Forslaget var med de Tal, der foreligger. Hvad svarede den højtærede Minister saa? Ministeren gjorde ikke det mindste Forsøg paa at forsvare sit Forslag, men svarede blot: De kan godt faa 20 i Stedet for 9. Det er ikke paa den Maade, mener jeg, at man forsvare sit Forslag. Naar Ministeren ikke har forsvaret sit Forslag om de 9 Konsulenter, tror jeg, det er, fordi det vanskeligt lader sig forsvare.

Med Hensyn til § 8 kom den højtærede Minister med nogle mærkelige Udtalelser. Hun sagde, at naar man i Sønderjylland ingen „§ 8-Sager“ havde, skyldtes det den store Indflydelse, man der havde paa Valget af Lærere. Der maa den højtærede Minister huske fejl, for i Virkeligheden har Beboerne i Sønderjylland ikke Spor mere Indflydelse paa Valget af Lærere end Beboerne Nord for Kongeaaen, men præcis den samme Indstillingsret og ikke mere. Og med Hensyn til Kaldelsesretten er den endogsaa berøvet Skoledirektionen, for saa vidt som Udnævnelserne skal godkendes af Ministeriet. Saa det kan i alt Fald ikke være, fordi Befolkningen har større Indflydelse, at der ingen „§ 8-Sager“ er i Sønderjylland. Naar jeg skal sige min Mening, tror jeg, at Grunden dertil er den Appellinstans, som indførtes i Loven af 1920, og som vi alle stemte for. Sandheden om § 8 er, at nu har Befolkningen en Ret; efter Ministerens Forslag bliver den Ret berøvet den, og Ministeren faar den. Saa kan den højtærede Minister godt tale om nøje Overvejelse og Ansvarsfølelse, og at Befolkningen finder sig godt i de Afgørelser, Ministeren træffer. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Befolkningen